

Reklāma

Lai runā darbi, nevis vārdi

Laila Čakare

Daudzi un dažādi notikumi ir risinājušies šajā gadā. Ir bijušas gan labas, gan ne tik labas lietas draudzes, valsts un mūsu pašu dzīvē. Starp tām visām ir kāda, ko gribētos nosaukt par mazu, bet cerīgu sākumu. Ir nodinītā izdevniecība ar mīlu un uzrunājošu nosaukumu – "Tava grāmata". Un ir tā sagadījies, ka šajā izdevniecībā strādā un darbojas arī vairāki mūsu draudzes locekļi.

Līdz ar Adventa laika sākumu izdevniecība laiž klajā savu pirmo lolojumu, kas saucas *Mazā Ziemassvētku grāmatiņa*. Tās sastādītāja Elmīra Cacure ir rūpējusies par to, lai liels un mazs tajā varētu atrast dziedamu vai skaitāmu pantu pie eglītes. Bet ne to vien. Grāmatiņai ir četras daļas:

- Bībeles rakstu vietas par Kristus piedzimšanu;
- Ziemsvētku dziesmas;
- Ziemsvētku dzeļojī;
- sastādītājas pēcvārds par Ziemsvētku vēstis nozīmi un simboliku.

Bet arī tas vēl nav viss! Kopā ar grāmatiņu vai arī atsevišķi iespējams iegādāties CD ar grāmatiņā iekļauto dziesmu melodijām, lai ikviens var tās gan klausīties, gan dziedāt līdzi. Ir gādāts arī par gaumīgu iesaiņojumu grāmatai un diskam – lai tev un man būtu prieks.

Kur to var dabūt? – Varat pasūtīt internetā: www.tavagramata.lv vai nopirkīt draudzes grāmatu galā, vai meklēt grāmatnīcās. **BDA**

Kristības, iesvētības

11. novembrī tika iesvētīta Anete Mašurova un kristīta un iesvētīta Dina Dzene.

Cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagātas cerībā Svētā Gara spēkā!

(Rom. 15:13)

Lūgums

Lūdzam palīdzēt, atbalstot kādu meiteni (20), kura gaida bērnīju un kura šobrīd ir arī ļoti lielās materiālās grūtībās, un nav neviena radinieka, kas varētu palīdzēt – meitene ir bārene.

Gaidāmajam bērniņam būs vajadzīgi ratiņi, pūriņa drēbītes; māmiņai vajadzīga arī dzīvesvieta.

Visi, kas gatavi palīdzēt, ir lūgti zvanīt Andrim Sekstem – tālr. 29450181

Aicinājums

Mīlie bīkerieši!
Draudzes eglīte šoziem – ja Dievs tā vēlēs – notiks sestdien, 2008. gada 5. janvārī, plkst. 18.00 Mežciema pamatskolas zālē
Hipokrāta ielā 29.
Līdzī nemams jauks noskoņojums un groziņš ar cienastiņu.

Ak, nāciet, priecāsimies Kungā!

Finanšu pārskats

2007. gada oktobris

Iegūmumi

Ziedoņumi no kolektēm	923,58
Draudzes nodoklis	34,20
Mērķa ziedoņumi diakonijai	177,61
Mērķa ziedoņumi draudzes avīzei	172,73
Draudzes zemes noma	14 623,00
Hansabankas procenti	6,82
Kopā	15 946,94

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	167,03
Draudzes darbinieku (6) algas	1 078,95
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	302,99
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	495,26
Draudzes avīzes drukāšana	178,18
Hansabankas pakalpojumi	7,30
Medikamentu iegāde (diakonija)	137,31
Pabalsti (diakonija)	45,00
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	30,80
Kopā	2 442,82

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Bikerniekus 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Bīkeru evaņģēliski luteriskā draudze

Trešdiens, 12. decembrī, plkst. 18.00
– Bīkeru lasītāju klubu saits.
Apspriedīsim Dž.E.Vīta grāmatu
"Vieta, kur stāvēt".

Drīkstam līdzī nemēt cienastiņu.

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdiens	7:00

Katehēzes

Pirmsdiens	18:00
Sestdiens	9:00
Sestdiens	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdiens	18:00
Sestdiens	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmsdiens	17:00–18:00
Trešdiens	17:00–18:00

Uzzīnas pa tālr. 7702517,
7537229, 29172798

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 9 (25)

2007. gada decembris

Celiet uz augšu savas galvas –
jūsu pestīšana tuvojas!

Mārtiņš Luters

"Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neiznā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies. Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesi lielā spēkā un godībā. Kad tas sāk piepildīties, tad stiprināties un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas." Un Viņš tiem teica līdzību: "Uzlūkojet vīges koku un pārējos kokus – kad tiem pumpuri raisās, jūs paši no sevis zināt, ka vasara jau ir tuvu. Tāpat, redzot visu šo notiekam, jums būs zināt, ka tuvu ir Dieva valstība. Tiešām Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams viss būs noticis. Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs! Bet sargaites, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk; jo kā slazda valgs tā nāks pār visiem, kas dzīvo zemes virsū. Tāpēc paliecit nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā." (Lk. 21:25–36)

nodosies negausīgai rīšanai un dzeršanai, tāpat arī pārliku p i e v ē r s ī s i e s laicīgām rūpēm. Rūpēdamies par laicīgo mantu, rīdamī un plītēdamī, viņi šajā pasaulē dzīvos tik pārdroši, it kā pastarā diena vēl būtu joti tālu. Ja ne būtu šāda sāpēdība, un nevērības, šī diena tācu nevarētu uzbrukt negaidīti. Bet Kristus saka, ka tā nāks kā slazda valgs, ar ko tiek kerti putni un dzīvnieki, – parasti tos izdodas notvert tieši tad, kad tie steidzas pēc barības un vismazāk ir gaidījuši, ka iekritīs slazdā. Kristus skaidri liek saprast, ka pasaule dzīvos skurbumā, rīs un plītēs, cels un dēstīs, uzcīfigi un neatlaidīgi tiekdamās pēc laibuma, turklāt cerēdama, ka pastarā diena nenāks vēl vismaz tūkstoš gadu. Tomēr jau nākamajā acumirkli visi cilvēki stāvē briesmīgās Dieva tiesas priekšā.

Pirmkārt, tev jāzina, ka šīs ir pastarās dienas zīmes. Lai arī to ir daudz un tās ir dažādas, tomēr notiks tā, ka varbūt tikai daži tās pamanīs un uzskatīs par šādām zīmēm. Jo gan Kristus, gan apstoli ir pasludinājuši divas lietas, kam abām vienlaikus jānotiek un jāpiepildīs: pirmkārt, daudzām un varenām zīmēm ir jāparādās; otrkārt, pastarā diena nāks negaidīta; tā būs klāt tieši tajā brīdī, kad pasaule to vismazāk būs gaidījusi. Arī redzēdamies zīmes, jā, pat dzīrēdamies, ka tās ir pastarās dienas zīmes, laudis tomēr neticēs, bet smiesies un savā pārdrošībā sacīs: "Ak, tu, mulķi, kam gan tu raizējies, ka pieredzēsim dienu, kad debesis sagrūs?"

Bet dažiem tomēr nāksies šo dienu pieredzēt – tieši tad, kad viņi to vismazāk būs gaidījuši. To, ka cilvēki būs tik pārdroši un nevērīgi, mums apstiprina Kristus un apstolu vārdi; nedaudz tālāk šajā evaņģēlijā Kristus saka: "... sargaites, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk; jo kā slazda valgs tā nāks pār visiem, kas dzīvo zemes virsū." (Lk. 21:34–35) Sie vārdi skaidri parāda, ka cilvēki

Kristus, bez šaubām, nav sludinājis šādas zīmes tādēļ, lai neviens tās nepamanītu vai neņemtu vērā arī tad, kad tās parādīsies, – lai gan, tāpat kā Noas un Lata dienās, kad tikai nedaudzi apzinājās gaidāmo sodu, arī tajās dienās tikai daži pamanīs, kas notiek. Cītādi jau Kristus veltīgi būtu mudinājis un sacījis:

"Kad tas sāk piepildīties, tad celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas." Tātad noteikti būs vismaz daži, kas atpazīs šīs zīmes un cels augšup savas galvas, gaīdīdamies pestīšanu, – lai arī tiem nebūs skaidri zināms, kur dienu tā nāks. Tādēļ mums ir nepieciešams uzmanīgi raudzīties, vai šīs zīmes parādās tagad, vai tās jau agrāk ir parādījušās vai drīzumā parādīsies.

[...] Te tu varētu sacīt: "Kas gan var pacelt savu galvu šādu briesmīgu Dieva dusmu un tiesas priekšā? Visa pasaule taču bīstas no pastarās dienas un noliec galvu, izbailēs un šausmās spēdama skafīties tikai lejup. Kā tad lai skafīties augšup un pacēlam savas galvas? Augšup vērstīs skafīties taču neapšaubāmi nozīmē prieku un ilgošanos!"

Te jāatbild: tas viss tiek sacīts vienīgi kristiešiem – patiesiem kristiešiem, nevis pagāniem vai jūdiem. Patiesi kristieši cieš smagus kārdinājumus, viņus vajā grēki un dažādas nelaimes, tā ka šī dzīve viņiem šķiet grūta un pat atbaidoša. Tādēļ viņi ilgodamies gaīda un līdz pestīšanu no grēkiem un visa ļauņā; tas izskan arī lūgšānā *Mūsu Tēvs*: lai nāk Tava valstība, atpestī mūs no ļauņa! Ja esam īsti kristieši, mēs to lūdzam no sirds, ar vislielāko nopietnību. Bet, ja nelūdzam no sirds un nopietri, tad vēl neesam īsti kristieši.

Un, ja mēs to patiesi lūdzam, tad noteikti arī ar prieku un ilgā uzlūkojam visas šīs zīmes, lai cik šausminošas tās būtu. Tā Kristus mūs šeit mudina, sacīdams: "Kad tas sāk piepildīties, ... celiet uz augšu savas

(Turpinājums 2. lpp.)

Spredīkis**(Turpinājums no 1. lpp.)**

"Galvas.."; Viņš nesaka: "Bīstieties!" vai "Nolieciet galvas!" – tas mums nav jādara, ja esam nopietni lūguši. Ja patiesi vēlamies kļūt brīvi no grēkiem, nāves un elles, mums jāīlgojas pēc Kristus atnākšanas vairāk nekā pēc citām lietām un jāgaida tā ar prieku un mīlestību. Tā Sv. Pāvils 2. Tim. 4:8 saka: "Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, Taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet visiem, kas ir iemīlejuši Viņa parādīšanos." Kristus dod taisnības vainagu visiem, kas iemīlejuši Viņa parādīšanos, – bet ko tad saņems tie, kas to ienīst un no tās baidās? Tiem Kristus, bez šaubām, dos elli – kā Saviem ienaudniekiem. Un Tit. 2:13 lasām, ka mēs gaidām uz "lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu". Tāpat Lk. 12:36: "Esiet līdzīgi ļaudīm, kas gaida savu kungu no kāzām pārnākam.."

Bet tie, kuri baidās un negrib, lai Kristus nāktu, – ko tad tie dara, lūgdami "Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek, atpestī mūs no ļauņa"? Vai tie, stādāmies Dieva priekšā, neapmelo Viņu un neapsūdz paši

sevi? Vai tie nepretojas Dieva gribai, kas sūta šo dienu, lai atpestītu svētos?

Tādēļ mums uzcītīgi jāraugās, lai mūsos nebūtu naida vai baiļu no pastārās dienas; jo šāda baiļošanās un vairīšanās ir sliktā zīme, kas sastopama nolādēto vidū; viņu cietās galvas un nocietinātās sirdis ir jālauž, – ja vien viņi grib laboties.

Bet ticīgajiem Cilvēka Dēla atnākšana ir mīļa un mierinoša. Ticīgajiem pastārā diena būs vislielākā prieka un drošības diena, turpretī neticīgajiem – vislielāko izbaiļu un lāsta diena, – gluži tāpat kā šajā dzīvē Evanģēlijā patiesība labajiem ir vissaldākā un tīkamākā, turpretī ļaunajiem – visnetikamākā vēsts. Kādēļ tad lai ticīgie baidītos no pastārās dienas, nevis priečatos par to vairāk nekā par visām citām lietām? Viņi taču uzticas Kristumam; Soģis nāks viņu pestīšanas dēļ un būs viņu pusē!

[...] Bet, ja tu saki: "Jā, es arī mīlētu un gaidītu Kristus atnākšanu, ja pats būtu dievbijīgs un bez grēka," – tad padomā: ko tev palīdz tavas bailes un bēgšana? Tās taču tevi neatpestī no grēkiem, kaut arī tu tā baidītos tūkstoš gadu. Nolādētie jūt bailes no

Dieva tiesas mūžīgi, tomēr tās neatraisa viņus no grēkiem; jā, šīs bailes tikai vairo grēku un neļauj tev no tā atbrīvoties; tiesas dienai tik un tā neizbēgs. Bailēm ir jāpazūd, dodot vietu taisnības un pastārās dienas labprātīgai pieņemšanai. Ja tu patiesi vēlies būt dievbijīgs un bez grēka, pateicies Dievam un tiecīs vēl pilnīgāk atbrīvoties no grēka. Un

lai Dievs dod, ka šī vēlme tevī būtu tāk godīga un stipra, ka tā tevī nonāvētu grēku!

Neviens nav labāk sagatavojies pastārā

dienai kā tas, kurš ilgojas būt bez grēka. Ja tevī ir sādas ilgas – kāpēc tu baidīs? Tad taču tavs mērķis ir tieši tas pats, kura dēļ jānāk pastārāji dienai – tā nāk, lai atpestītu no grēkiem visus, kas ilgojas tapt pestīti. [...] Pateicies Dievam un palieci pie Šī nodoma!

Sirds, kas patiesi vēlas atraisīties no grēka, noteikti priečājas par šo dienu, jo Šī diena nesīs tās ilgu piepildījumu. [...] Tāpēc varam ne vien droši gaidīt pastaro dienu, bet ar visdedzīgākajām ilgām un prieku lūgt un sacīt: "Lai nāk Tava valstība, Tēvs, Tavs prāts lai notiek!"

Āmen.

Huans de las Roela,
Sv. Andreja martīrijs, 1612.

misionāru Krievijas un Rumānijas teritorijā, šo valstu (un arī Grieķijas) pareizticīgo baznīcas ir pasludinājušas viņu par savu patronu. Viduslaikos arī Skotija izvēlas Andreju par savu svēto aizbildni. Skotijas karogā redzams X veida Andreja krusts, un 30. novembrī Skotijā ir nacionālā svētku diena.

Ikonogrāfijā Andreju attēlo ar X veida krustu vai ar zivi, kēksi vai tīklu, jo viņš tiek uzskatīts arī par zvejnieku aizgādīni. **BD**

Baznīcas gads**Vīrišķīgais****Laila Čakare**

 Baznīcas gadā bez liejāiem svētkiem – Ziemsvētkiem, Lieldienām un Vasarsvētkiem – ir vēl arī citas pieminēšanas vērtas dienas. Tā, piemēram, 30. novembrī Kristīgajā baznīcā īpaši tiek pieminēts apustulis Andrejs, jo šī ir viņa nāves diena.

Jāņa evaņģēlijā mēs lasām, ka Andrejs pirmais kļūst par Kristus mācekli, tomēr par viņu mēs zinām daudz mazāk nekā par viņa brāli Sīmanī, kuram Jēzus dod vārdū – Pēteris.

Andrejs ir grieķu vārds un nozīmē – vīrišķīgs. No evaņģēliju liecībām zināms, ka Andreja dzimtā pilsēta ir Betsaida (Jn. 1:44) pie Galilejas jūras jeb Genecaretē ezera. Jāņa evaņģēlijā sākumā mēs viņu iepazīstam kā Jāņa Kristītāja mācekli un uzzinām, ka tieši savā skolotāja mudināts, viņš dodas pie Jēzus un atved pie Viņa arī savu brāli (Jn. 1:35–42). Citviet lasām, ka Andrejs ar brāli dzīvo Kapernaumā, Galilejā. Viņi ir tie zvejnieki, kuriem Jēzus saka: "Nāciet Man pakal, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem." (Mk. 1:17–29)

Apustuļu sarakstos Andrejs vienmēr ir minēts starp pirmajiem četriem Kristus mācekļiem (sk. Mt. 10:2–4; Mk. 3:16–19; Lk. 6:14–16). Kopā ar Pēteri, Jēkabu un Jāni viņš jautā Jēzum par pēdējo laiku zīmēm (Mk. 13:3–8), un pirms piecu tūkstošu

Intervija

Raimonds, Inga, Anete (19), Ramona (17), Santa (11)

ņemot vērā viņa dzīves pieredzi un uzskatus un neuz-spiežot savējos.

Pēdējā gada laikā tu esi krasī mainījusi nodarbošanos. Pastāsti par iemesliem un to, ko Tu dari pašlaik!

Jā, es esmu mainījusi nodarbošanos – esmu pievērsusies grāmatu izdošanai, un tas man sagādā prieku. Es labprātāk par šo tēmu parunātu pēc gada, gribas kaut ko vairāk izdarīt.

Tev ir kupa ģimene – trīs meitas. Kas tev bērnu audzināšanā šķiet vissvarīgākais?

Nedomāju, ka esmu perfekta māte, man vienmēr ir gribējies kristīgas audzināšanas rokasgrāmatu kā padomdevēju. Bet, nopietni runājot, es apzinos, ka vecāku pienākums ir svarīgākais cilvēka dzīvē. Reiz man būs jāatlīdz Radītāja priekšā par to, kā esmu to veikusi.

Ko Tu vēlētos izlūgties no Dieva, raugoties nākotnē?

Ticības celā pārbaudījumi ir neizbēgami, tāpēc es gribētu sev un saviem mīļajiem izlūgties no Dieva, lai Viņš Savā lielajā zēlastībā mūs uztur un pasargāja. Neparastākais bija tas, ka nekas jau it kā svarīgi apliecināt Jēzu Kristu. Kalpošanas visos pārbaudījumos, lai mūsu sirdis darbs ir atbildīgs, smalks un nebūt ne nenocietinās, bet Svētā Gara spēkā meklē Kopš tiem laikiem šādu mīrķu ir bijis daudz vienkāršs. Katrs mēs esam ar savu dzīves pieredzi, raksturu, uzskatiem, temperamentu. Palīdzot risināt konkrēta cilvēka problēmas, bija jāiemācās meklēt atbildes,

Padomes ziņas**Draudzei – sava uzņēmums**

Aigars Lūsis,
draudzes padomes loceklis

Bīkeru draudzes padome joprojām ļoti sprīegi strādā. Draudze jau ir informēta par diviem svarīgiem un apjoma ziņā darbietilpīgiem jautājumiem: 1) draudzes nama projekta izstrāde un apstiprināšana; 2) noslēgtā nekustamā īpašuma ielā 121 – nomas līgums (sk. BDA Nr. 3 (19)).

Šoreiz īsi pastāstišu par citu draudzei būtisku lēmumu, kas tieši izriet no minētā nomas līguma.

Religisko organizāciju, t.sk., mūsu draudzes, attiecības ar valsti regulē "Religisko organizāciju likums". Šajā likumā cita starpā ir noteikts: "Ja reliģiskās organizācijas ieņēmumi no saimnieciskās

darbības kalendārā gada laikā 500 reizes pārsniedz minimālo mēnešalgū, kuru valdība noteikusi attiecīgajam laika posmam, šai organizācijai jādibina sava uzņēmums."

Uzmanīgs mūsu avīzes lasītājs atcerēsies, ka ieņēmumi no nekustamā īpašuma Bikernieku ielā 121 nomas vien jau šogad, t.i., šajā pārskata periodā, pārsniedz valsts noteikto 500 minimālo mēnešalgū limitu. Tāpēc draudzes padome uzsākusi nepieciešamos darbus saskaņā ar likuma normu. Šāda uzņēmuma dibināšanas un reģistrācijas organizatorisko pusi uzņēmies veikt padomes loceklis, draudzes priekšnieka vietnieks Juris Staņevičs.

Pašreiz mūsu draudzes padomes darba kārtība saistībā ar valsts noteikto regulu ir šāda:

- dibināt draudzes uzņēmumu SIA Bīkeru namturis
- vienīgais uzņēmuma dibinātājs un

īpašnieks ir Bīkeru evaņģēliski luteriskā draudze

- uzņēmumu vada valde viena valdes loceļa sastāvā
- ar reģistrāciju saistītos dokumentus paredzēts apstiprināt draudzes padomes decembra sēdē un vēl šogad iesniegt komercreģistrā reģistrācijai.

Jāpiebilst, ka šobrīd draudzes saimnieciskās darbības veikšanai šāds uzņēmums nav nepieciešams. SIA Bīkeru namturis dibināšanas galvenais mērķis ir nepielaut citētā likuma pārkāpumu, tādēļ uzskatu, ka galvenā vērība būtu veltīma tam, lai uzņēmums radītu pēc iespējas mazāk izdevumu draudzei. Situācija mainīsies un uzņēmuma nozīme strauji pieauga, uzsākot sen lototā draudzes nama celtniecību, – mums jau būs gatava struktūra, kura varēs organizēt celtniecības darbus. **BDA**

Intervija

Celā uz mūžīgo dzīvību

Eva Lūse

Ingu Rancāni pazīst visi, kas kādu laiciju jau ir mūsu draudzē. Izdarīga, aizrautīga, neatlaidīga, arvien jaunu ideju un enerģijas pārpilna. Viņas spara varētu pietikt draudziem, taču tas viss tīcis viņai vienai. Varbūt tāpēc reizēm viņai vienai arī nākas vilkt milzu vezumu. Protams, ar Dieva paligu.

Šķiet, viņa iespēj visu – vadīt draudzes diakoniju, aprūpēt slimniekus, organizēt ekskursijas, Ziemsvētku izrādēs spēlēt kādu no galvenajām lomām... Neviens īsti neņemtos uzskaitīt visas tās lietas, ko Inga pagūst izdarīt, redzam tikai, ka viņa darbojas ļoti dažādās jomās, bet vēl taču ik dienas ir pienākumi gan darbā, gan mājās – Rancānu ģimēnē ir trīs bērni.

Dievs ir aicinājis Ingu strādāt Savā lauciņā, lai viņa savu spēku, izveicību un izdomu veltītu Viņa valstības lietām. Un Inga ir atsaukusies šim aicinājumam, jo ir sapratusi un atzinusi, ka nav nekā labāka, kā ar dievbijību darīt Dieva prātu.

Kāds ir bijis Tavs ceļš uz ticību?

Mans ceļš bija sarežģīts. Vientulībā, neviena nemudināta un izmisusi meklēju Dievu pati. Savas pirmās lūgšanas atceros ļoti spilgti. Dzīve vecāku mājā nebija viegla, un es jutos pārāk maza, lai kaut ko mainītu. Jau tolaik sapratu, ka cilvēki var tikai palīdzēt, bet nevar neko izmainīt. Es ļoti gribēju, lai mana dzīve mainās. Izmisuma brīžos skrēju vēlu vakaros uz Līvānu dzelzceļa staciju, kurai blakus atradās luterānu baznīca – diemžēl tā tolaik bija slēgta. Atspiedusies pret dzelzceļa stacijas ēkas sienu, skatījos uz baznīcas torni un ļoti, ļoti lūdz, jo cerēju, ka Dievs var man palīdzēt. Un Viņš uzklāusīja un izkārtoja manu dzīvi tā, ka man izdevās izrauties no vides, kura mani nomāca. Tanī laikā neko daudz par Dievu nezināju un domāju par Viņu tikai izmisuma brīžos.

Nākamais pagrieziena punkts manā ceļā pie Dieva bija pēc gadiem desmit. Es biju precējusies, man jau bija divas meitas, labs vīrs; biju materiāli nodrošināta un laimīga. Man šķita, ka lielāka laime dzīve nav iespējama un ka par to noteikti jāpateicas Dievam. Biju izpratojusi, ka pateicība Dievam nevar būt vienkārša – tai jābūt lielai! Te nederēja klusa lūgšana kādā nomājā baznīcā, vajadzēja pašu galveno – tāpēc išteinojās M.Lutera teiktais: "Tam, kam nebūs svētdienas, drīz nebūs arī Dieva." Jo, tikai dzīvojot bez Dieva, es varēju pieņemt lēmumu, kuru īstenojot sekas būtu bijušas neatgriezeniskas. Taču Dievs neļāva man to izdarīt. Esmu Debesu Tēvam pateicīga par Viņa neizmērojamo žēlastību un pacietību, kā viņš mani caur mūsu mācītāju Aleksandru sakām pateicības vārdus, bet viņš lūdz, lai

Dievs mūsu ģimeni uztur Savā žēlastībā un ved mūs uz mūžīgo dzīvību. Aizlūgumu nesapratu, aizgāju neapmierināta.

Drīz pēc šī aizlūguma sākās straujš materiāls dzīves noriets – pārtīca izķūpeja kā dūmi, mūs vajāja neveiksmes un zaudējumi.

Pārbaudījumi bija smagi, taču to rezultātā sāku meklēt ceļu pie Dieva. Sapratu, ka vajadzīga regulāra saikne ar Viņu. Sākumā biju tikai tāda staigātāja. Aizgāju uz Priekā vēsti, pēc tam arī uz pareizticīgo baznīcu, taču īsti labi nejutos ne vienā, ne otrā. Māsīcas mudināta, es nokļuvu Bikeru draudzē (tas bija pirms gadiem trīspadsmit), taču mani biedēja māsīcas teiktās, ka kristiešiem esot jāmācās visu mūžu, jo pēc savas dabas esmu slinka, un kaut ko mācīties visu mūžu – tas man izklausījās ļoti apgrūtinotī. Nesapratu, kā var būt kaut kas tāds, ko nevar iemācīties kādā noteiktā laika posmā; viss mūžs – tas man likās stipri par ilgu.

Pēc katehēzes mācībām tiku iesvētīta un uzņemta draudzē. Pirmo gadu biju ļoti cītīgs baznīcēns. Taču diemžēl dažādu, kā man likās, "attaisnojošu" iemeslu dēļ baznīcu sāku apmeklēt arvien retāk. Neatnācu te uz vienu, te uz otru dievkalpojumu, beigu beigās arī ilgstoši neiet uz baznīcu man likās normāli – esmu taču aizņemta! Tā manā dzīvē īstenojās M.Lutera teiktais: "Tam, kam nebūs svētdienas, drīz nebūs arī Dieva." Jo, tikai dzīvojot bez Dieva, es varēju pieņemt lēmumu, kuru īstenojot sekas būtu bijušas neatgriezeniskas. Taču Dievs neļāva man to izdarīt. Esmu Debesu Tēvam pateicīga par

Viņa neizmērojamo žēlastību un pacietību, kā viņš mani caur mūsu mācītāju Aleksandru sakām pateicības vārdus, bet viņš lūdz, lai

Biti pasargāja no tā. Nejauši satiku mācītāju un sarunas rezultātā savu lēmumu mainīju. Šie notikumi man atvēra acis, un es sapratu, cik mana ticība vāja, un, lai vairs nepiedzīvotu šādu atkrišanu, nolēmu baznīcu apmeklēt regulāri, par spīti jebkam, jo – ja cilvēks nesaņem Dieva vārdu, žēlastības līdzekļus, mirst cilvēka kristīgā dzīve. Kopš tiem laikiem, nu jau vienpadsmīt gadus, esmu cītīga baznīcā nācēja; vesela vai slima, gribu vai negribu – esmu baznīcā. Un priečajos, ka esmu tieši šajā draudzē, kur Dieva vārds tiek sludināts skaidri, sirsniģi un patiesi.

Pastāsti vairāk par to, kā Tu nonāci Bikeru? Vai šī ir tava pirmā draudze?

Jā, šī ir mana pirmā draudze, un te es nonācu pēc manas māsīcas mācītāja Ulda Fandejeva ieteikuma. Atceros savu pirmo gājienu uz Bikeru baznīcu. Bija karsta ceturtdiena, un es biju uzvilkusi augstpapēžu kurpes. Nez kāpēc par "labāko" transportu no sava Purvciema gala uz Mežciemu biju izvēlējusies 16. autobusu, kura pietura atradās tālu no manas mājas un kurš bija jāgaida gandrīz stundu, kopā ceļojums uz baznīcu aizņēma gandrīz divas stundas. Saērcinājumu pastiprināja smilšainais ceļš gar meža malu. Tā es dusmīga un neapmierināta raustīju slēgtās baznīcas durvis. Kā jau teicu, tā bija ceturtdienas pēcpusdiena, un tagad saprotu, ka Aleksandram tanī dienā tur nevajadzēja būt. Kad biju jau izlēmusi iet uz mājām un uz Bikeru baznīcu vairs nenākt nekad, ieraudzīju nākam vīrieti melnā talārā ar krustu uz krūtīm, tas bija Aleksandrs. Stāstīju viņam par to, kādēļ esmu nākusi – ka mani piemeklējusi dziļa traģēdija: visa manta izputējusi. Viņa mierinājuma vārdi par to, ka mani ir piemeklējusi Dieva žēlastība, man skanēja kā svešvaloda, domāju, viņš noteikti kaut ko ir sajaucis, tāpēc pārprasīju vēlreiz. Pēc atbildes, kura bija ne mazāk dīvaina, atskārtu, ka nesaproutu neko, tomēr pielāvu, ka varētu kādreiz vēl tikties, – ja vien ceļš uz šo baznīcu neliktos nepārvarams šķērslis. Tāpēc vaicāju, vai viņš notur dievkalpojumus arī kaut kur centrā, bet saņemu noledzošu atbildi. Nodomāju: "Ja nē, tad

nē."

Pēc pāris mēnešiem kādā kristīgā pārraidē dzirdēju Aleksandru runājam, Dieva vārds mani uzrunāja, un es nolēmu vēlreiz doties uz Bikeriem. Nu jau ceļš vairs nelikās ne smilšains, ne garš. Un nu jau sen draudzes cilvēki man kļuvuši tuvi un mīli, un es jutos te iederīga un piederīga. Draudze man ir otrā ģimene.

Kādos dzīves brīžos Tu Dieva klātbūtni sajūti vistiešāk?

Viņa klātbūtni savā dzīvē jūtu pastāvīgi, visu laiku.

Kā Tavas ticības ceļu ir ietekmējis darbs diakonijā?**Lasītājs jautā**

"..Mani ļoti aizkustināja intervija mūsu draudzes avīzē ar Gantu Ērgli. Paldies viņai par to! Un Gunta min kādu lietu, ar kuru arī es dažkārt esmu sastapušies: bieži vien nekristieši attaisno savu neiešanu baznīcā jeb nepiederēšanu draudzei, sacīdam, ka pazīst cilvēkus, kuri, arī būdami kristieši, dara nelāgas lietas. Kādai šādos gadījumos būtu jābūt kristieša atbildei?"

Atbild evaņģēlists Guntars Baikovs

Aplūkosim pēc kārtas šī jautājuma dažādos aspektus. Vispirms, nekristiešu pamatojumu savai rīcībai, tad – kristiešu darītās nelāgas lietas un visbeidzot – iespējamo liecību, kādu mēs varētu šādiem, draudzei nepiederīgiem, ļaudīm sniegt.

Nekristiešu pamatojums.

Jau pats viņu apgalvojums norāda uz neizpratni un maldīšanos par to, kas tad ir kristīgā draudze. Šāds apgalvojums satur pieņēmumu, ka kristīgā draudze ir tādu cilvēku grupa, kura, tie ir Gara augļi – mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticībā, lēnprātība, atturība (Gal. 5:22). Un visi šie labie augļi ir Dieva darba sekas pie mums. Ar tiem mēs neklūstam taisnāki Dieva tiesas priekšā, tā ir tikai tāda niecīga mūsu pateicības dāvana par to lielo devumu, kuru caur Kristu esam saņēmuši. Turklāt pat šī mazā dāvana tiek pienesta ar Dieva palīdzību.

Taču ir kāda lieta, kuru mums rūpīgi jāpārdomā. Pāvils raksta Romas draudzei: "Jūsu dēļ Dieva Vārds tiek zaimots citu tau tu starpā." (Rom. 2:24) To pašu brīdinot varētu sacīt arī ikvienam kristietim. Kristībā pieņemti par Dieva bēriņu, mēs nesam pasaule liecību par Dievu un Viņa varenajiem žēlastības darbiem. Mēs vairs nepiederam sev, bet Kristum. Slava un gods par mūsu labajiem darbiem vairs nepieņēmas mums, bet Kristum. Taču, kā to varam vērot pasaule, arī pārmetumi par mūsu pārkāpumiem un "nelāgajām lietām" tiek uzkrauti Kristus draudzei. Mūsu dēļ Kristus vārds var tikt zaimots nekristiešu vidū. Labi, ja tiekam vajāti taisnības dēļ, taču – ja nu mūsu neapdomība, straujums, vai negribēšana kādā brīdi kļūst par šķērslī kāda cilvēka nākšanai pie Kristus...? No tā gan mums vajadzētu sargāties, lai ar saviem darbiem nedodam iemeslu zaimot svēto Kristus vārdu, bet jācenšas ar visu savu dzīvi būt par liecību Dieva piedosānas dziedinošajam un svētu darošajam spēkam.

Un, visbeidzot, – **kādu liecību varam sniegt?** Nav vienas pareizās formulas vai vienu visiedarbīgāko vārdu. Tomēr ir lietas, kuras cilvēkiem, kas izmanto šādas atrunas, būtu noderīgi uzzināt.

Kristieši ir cilvēki, kas savu pasaules uzskatu un dzīves veidu balsta Dieva atklāsmē, Svētajos Rakstos, un kas tiek un apliecinā Dieva Tēva radīšanas un uzturēšanas darbu, cilvēku grēkā krišanu un mūsu visu atrašanos iedzīmtā grēka varā. Kristieši apliecinā Jēzus Kristus, Dieva Dēla, pestījošo veikumu pie Golgātas krusta un gaidāmo atnāšanu godībā, tāpat – Svētā Gara darbu draudzē, mūsu grēkus piedodot un tādējādi attaisnojot mūs pēdējās tiesas priekšā, un vadot ceļā uz mūžīgo dzīvošanu. Kristieši ir cilvēki, kuri

pasauli uztver un dzīvi vada tā, kā Dievs mums to Savā atklāsmē ir darījis zināmu. Viņi apzinās, ka pasaulei ir sākums Dievā Radītājā un arī Dieva noteiktas beigas, kad atvēlētais laiks būs pagājis. Kristīgie tie, ka Dievs pats laiku beigās nāks izvērtēt Savu radību – nevis pēc ārējiem darbiem, bet pēc mūsu sirds dzīlākajām domām un vēlmēm.

Kristīgie tie, ka pēc pirmo cilvēku grēkā krišanas visi cilvēki piedzīmst kā grēka vergi un bez Dieva žēlastības nespēj Dievu pat meklēt, kur nu vēl atrast. Dieva labā griba uz mūsu atklājusies Dieva Dēļā Jēzū Kristū, Viņam mirstot par mūsu visu grēkiem, lai neviens, kas Viņam tic, neietu pazušanā. Mēs ticam, ka, tikai pateicoties Dieva mīlestībai, mēs varam atkal iemantot mieru ar Dievu caur Jēzu Kristu un ar prieku gaidīt šīs skaistās, bet sagandētās pasaules galu un apsolītās mūžīgās valstības sākumu.

Neviens cilvēks nedzīvo kādā citā realitātē, lai gan daudzi domā, ka tas tā ir. Tomēr ir tikai viens Dievs Radītājs un tikai viens celš pie Dieva – Jēzus Kristus. Un Dieva priekšā ir tikai divu veidu cilvēki – tie, kuri šo ceļu jau ir atraduši, un tie, uz kuru atgriešanos Dievs pacietīgi un lēnprātīgi gaida. Sniedzot šo liecību, mums jālūdz, lai Svētais Gars dod mums gudrību un pareizos vārdus, kā katru cilvēku uzrunāt, un lai evaņģēlija gaisma apgaismo katru sirdi, lai cilvēks kļūst ne vien Dieva vārdu klausītājs, bet arī Viņa gribas darītājs.

Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters

Mums ir daudz vairāk iemeslu būt priečīgiem nekā bēdīgiem, jo mēs ticam uz Dievu, kas ir teicis: "Es dzīvoju, un jums būs dzīvot!"

Dievs, mūsu Kungs, prot izmaksāt naudu no tukša maka un maizi cept no mākoņiem – Viņš to dara ik dienas. No nekā Viņš rada visu.

Mums droši jāzina, ka dvēsele var iztikt bez visa cita, izņemot Dieva vārdu, un ka bez Dieva vārda tai ne ar ko nevar palīdzēt. Bet, ja tai ir Dieva vārds, tad cita nevajag. Dieva vārda tai ir diezgan barības, prieķa, miera, gaismas, mākslas, taisnības, patiesības, gudrības, brīvības un visādu mantu pārpārēm.

Bez Dieva vārda arī paradīzē es negribētu dzīvot, bet ar Dieva vārdu man nebūtu grūti pat ellē mājot.

Kristīgā baznīca ir karapulks, mēs visi esam kaujas daļībnieki. Evaņģēlijs mums ir par karogu, ar to ir labi cīnīties, un ar Dieva vārdu mēs uzvarām.

Pateicos Tev mūžīgais žēlsirdīgais Dievs un Tēvs, ka esī Savu mīlo Dēlu mums, nabaga grēciniekiem, dāvinājis, lai caur Viņu mēs būtu Tavi mīlie bērni un Jēzus Kristus brāļi, mūžības līdzmantinieki. Sniedz Savu žēlastību un Svēto Garu, ka tas mūs uztur šajā ticībā līdz galam.

ZVĒRA ZĪME

Aleksandrs Bite

(3. turpinājums.)

Tirāni, līksmojet – sapnis piepildās!

20. gadsimts bija iezīmīgs ar to, ka radja jaunu valsts varas veidu – totalitārismu, kas tiecas kontrolēt visas dzīves jomas. Totāla izsekošana, denunciācijas, represijas, iebiedēšana, genocīds, ekonomiskās un politiskās brīvības ierobežošana un tamlīdzīgas parādības bija parasta komunisma un nacisma režīmu iekdienā. Gan vieni, gan otri centās pilnīgot savu varas aparātu. Nacistu varasvīru neoficiāls sauklis bija: "Katrā ģimenē savu gestapo ziņotāju!", arī komunistu Valsts drošības komiteja centās neatpalikt. Lai gan padomju pilsonis neizcēlās ar tādu valstiskā apzinīguma līmeni kā vācu pilsonis, tomēr arī VDK bija izveidojusi visai iespaidīgu aģēntu un *stukaču* tīklu.

Vienā zinā komunisti tomēr bija nacistiem priekšā – tie bija panākuši gandrīz pilnīgu ekonomisko kontroli pār sev pakļautajiem. Un tas ir ļoti svarīgs varas elements. Tomēr pat valsts kapitālisms un ekonomiskais monopolis nespēja nodrošināt absolūtu ietekmi šajā tik ļoti būtiskajā cilvēku dzīves jomā. Ierobežota ekonomiskās brīvības iespējas ārpus valsts kontroles tomēr saglabājās gan legāli, gan nelegāli.

21. gs. sākumā dažādās tehnoloģijas ir attīstījušās tik ļoti strauji, ka daudzas lietas, kas 20. gs. tirāniem nerādījās pat vispārdrošākajos sapņos, ir kļuvušas par iekdienišķām un pierastām. Tam veltīta šī raksta daļa, kas ievadā tika pieteikta šādi: *Īpašas tehnoloģijas (zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa zīme, kas tiek uzspiesta uz labās rokas vai pie pieres) nodrošinās pilnīgu kontroli pār visu cilvēku ekonomisko darbību, līdz pat visikdienišķākajiem sūkumiem (15.–17.p.).*

Līdztekus vēstījumam par absolūtu ekonomisko kontroli senais pravietojums netieši norāda arī uz totālu kontroli vispār, jo ir sacīts, ka visi tiks spiesti pieņemt īpašo zīmi un neviens bez tās nevarēs pirkst un pārdot, un visi tie, kas nepielūgs zvēru, tiks nokauti. Tas nav īstenojams bez vispārējas kontroles visās dzīves jomās.

Ko tad mēs varam no senā pravietojuma secināt par šo zīmi? Vārds, kas latviešu Bībelē tulkots kā *zīme*, grieķiski skan *charagma* un apzīmē īpaši iegravētu izmantota naktskluba pakalpojumu neizdzēšamu zīmi. Tātad ar šo zīmi apmaksai. Neviens vairs nevar šādi iezīmēto

apzīmogotie nevarēs no tās vienkārši apzagti, un arī iekšā laidēji šādu apmeklētāju atbrīvoties vai to noņemt. Tā ir vēl viena vienmēr pazīs. Dažiem tas šķiet *stilīgi* un ērti. Iiecība par to, ka ļoti nopietni jāņem vērā, ka šajā Rakstu vietā varētu būt pravietots par kaut ko līdzīgu tam, ko mūsdienās pazīst kā elektroniskos implantus jeb tā sauktos *cips*, kas jau dažādā veidā tiek izmantoti: gan šobrīd tik ļoti ierasto plastikāta naudas karšu vietā, gan personu apliecināša dokumenta vietā, gan caur globālās pozicijēšanas sistēmu (GPS) personas atrašanās vietas noteikšanai.

Šāda neparasta un nebījusi iespēja, kas pirms pavismal neilga laika šķita neiedomājama, tagad jau ir pasaules varenos rokās. Un nav ne mazāko šaubu, ka tā tiks izmantota ar katu bīdi aizvien plašāk. Te būtu jālūkojas uz lietām reālistiski un nebūtu naivi jācer uz to, ka cilvēks kļūst arvien labāks un apzinīgāks un ka t.s. *veselais sprāts* uzvarēs un nepieļaus šādu tehnoloģisko totalitārismu. Visiem šādiem rožainiem un optimistiskiem sapņiem vajadzētu būt jau izspēnotiem un pēdējā gadījumā neskaitāmajos nejēdzīgajos slaktījos izgaisušiem.

Turklāt fakti liecina, ka pasaule šīs varenās kontroles tehnoloģijas jau tiek dažādi lietotas. Visiem zināmās par dzīvnieku elektroniskajām *pasēm*. Suni, zirgi un citi četrkājaini jau sen tiek *čipoti* uz nebēdu (arī Latvijā jau piešķirti ievērojami līdzekļi sunu bezmaksas čipošanai). Bet nu tas tiek darīts arī cilvēkiem.

Piemēram, Meksikā jau pirms dažiem gadiem apmēram 200 noziedznieki, kuri bija notiesāti par vieglākiem noziegumiem, tradicionālās GPS sprādes vietā, ko parasti aplika ap roku vai kāju, tika iezīmēti ar elektroniskajiem *implantiem*, kas varas iestādēm ar īpašu kosmosa tehnoloģiju palīdzību lauj jebkurā laikā noteikt visu iezīmēto atrašanās vietu ar precīzitāti līdz 1–3 m. Tādējādi var efektīvi kontroliet jebkuru pārvietošanos un savstarpējos kontaktus.

Vēl viens piemērs. Kāds Londonas naktsklubs saviem pastāvīgajiem apmeklētājiem piedāvā par salīdzinoši nelielu summu (ap 200 EUR) implantēt rīsu graudiņa izmēra *mikrocipi*, kurš kalpo gan kā personu apliecināša dokuments, gan kā naudas karte, kas pievienota īpašam kontam, no kura var veikt samaksu par naktsklubā saņemtajiem pakalpojumiem. Turklat par mikrocipa implantēšanu samaksātā nauda tiek iekaitīta klienta īpašajā kontā un var tikt bezpalīdzīgi kaut kur žogmalē vai mežā un nomirt, īpašs viņu *mikrocipam* pievienots

veselības stāvokli kontrolējošs sensors ziņos neatliekamajai palīdzībai par viņu problēmu un precīzu atrašanās vietu; tie tiks izglābti! Nemaz jau nerunāsim par ērtībām pērkot un pārdodot, arī pase vienmēr būs līdzi, un neviens to nevarēs nozagt. Kas gan šādiem un vēl daudziem citiem labumiem spēs turēties preti? Un kāpēc tas būtu jādara? Protams, būs ļaužu šķiras, kam saprotamu iemeslu dēļ šāda "laime" nepatiks. Vispirms jau noziedznieki un blēži, tad teroristi, antiglobālisti u.c. Un arī kristieši.

Kāpēc tad kristieši nokļūs šajā astumto sabiedrībā? Par iemeslu tam nebūs tikai kāda īpaša nepatika pret totalitāru režīmu, netaisnu un tirānsku valdību, totālu izsekošanu utt. Kristieši cauri gadsimtiem ir pieredzējuši, ka ārēja nebrīve vien nespēj iznīcināt Baznīcu un atņemt mūžīgo dzīvību. Iemesli, kāpēc Kristum un Svētajiem Rakstiem uzticīgie nevarēs pieņemt šo zvēra zīmi, ir saistīti vienīgi ar dievišķo atklāsmi, kas skaidri un nepārprotami liecina – tie cilvēki, kuri šīs tehnoloģijas pieņems un lietos, būs nošķirti no pestīšanas Kristū: "Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ielieci Viņa bardības kausā, un tam būs jācieš mokas ugnī un sērā svēto enģeļu un Jēra priekšā." (Jn. atkl. 14:9–10)

Raksti vēsta par mūžīgām mokām un sodību, ko iemantos tie, kas pakļausies pēdējo laiku bezdievīgajai varai. Te mēs varam skaidri ieraudzīt, ka ne jau baines no kontroles vai miesas nebrīves, bet pestīšanas apdraudējums būs par iemeslu tam, ka kristieši labāk izvēlēsies nāvi, bet nepielūgs zvēru un nepieņems viņa zīmi. Par iespējamiem iemesliem, kas zvēra zīmi pieņēmušos šķirs no pestīšanas Kristū, varēs izlasīt šī raksta nākamajā turpinājumā.

Šobrīd šī visai nozīmīgā lieta vienkārši jāpatur prātā un jāpievēršas ļoti konkrētam jautājumam: ko tādā situācijā darīt? Kā šādos apstākļos, kad visi nepakļāvīgie būs pakļauti bāda un nāves briesmām, pastāvēt?

Pirmā doma, kas daudziem nopietniem kristiešiem ienāk prātā, kad tie aptver situācijas nopietnību, ir meklēt iespējamu patvērumu ārpus tirānskā un bezdievīgā režīma robežām, kad Bībele minētais laiks būs klāt. Tas pirmajā bīrī šķiet dabisks un

salīdzinoši vienkārši risinājums, ko daudzi, iespējams, mēģinās īstenot. Taču vairums to nevarēs, un arī Bībele mūs nemudina to darīt, bet aicina uz pavisam ko citu. Tūlīt pēc iepriekš citētā apraksta par mocībām, kas būs jāizceš tiem, kuri zvēram būs izrādījuši savu lojalitāti, sekot piebilde, kas attiecas uz ticīgajiem, kuri nepakļaujas zvēram: "Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušus un Jēzus liecību." Tie tiek mudināti izturēt un paciest, nevis bēgt. Viņiem būs jābūt par pasaules gaismu un zemes sāli arī

plastikāta kartēm. Izmantojot šādu norēkinu un tirdzniecības veidu, iespējams kādu laiku vēl varēs apiet tos norēkinu veidus, kas būs saistīti ar implantētājiem *mikrocipiem*. Jādomā, ka šāda iespēja vismaz pirmajā laikā būs, jo norēkinos ar privātpersonām (piem., algas pārskaitījums uz kontu), firmām un organizācijām būs pagrūti iztikt bez tradicionāla elektroniskā naudas pārskaitīšanas veida – no konta uz kontu ar datora palīdzību. Te, cerams, vismaz sākumā, nekāds *cips* nebūs vajadzīgs. Tā varēs apmaksāt dažādus rēķinus, pirkst un pārdot nepieciešamās preces. Protams, Bībele atklāj, ka tirānskais režīms visādi centīsies panākt (Atkl. 13:15; vārds *panākt*, seng. burts *darīt* visticamāk norāda uz ilgāku procesu), lai ar laiku neviens nevarētu izvairīties no zīmes pieņemšanas. Tas nozīmē, ka legālā veidā pilnīgi izvairīties no sistēmas tirānijas nevarēs. Kāds liktenis tad sagaidīs tos, kas atteikties zīmi pieņemt? Tiem būs jākļūst par izstumtajiem kopā ar bezpajumtniekiem, noziedzniekiem un citiem deklasētajiem, kas arī tīsi vai netīsi būs ārpus oficiāli legālās sistēmas.

Īpaša konspirēts pretpars tirānskajai sistēmai visdrīzāk sagaidāms no organizētās noziedznieku pasaules, kurai ir ļoti liels materiālais, intelektuālais un pat militārais potenciāls. Arī legālā biznesa varenajiem var būt savas intereses, kas atšķirsies no varas īstenotājū interesēm. Varbūt no tā sava labums atleks arī kristīgajiem, kas būs spiesti glābt savas un savu bērnu dzīvības un dvēseles. Tājās grūtajos laikos tiem būs jāizmanto katrā kaut cik pieņemama iespēja, lai varētu izdzīvot, nenododot Kristu. Jāatceras, ka laiks, par ko runājam, būs nebijušas laicīgas pārtīcības un ārēja miera laiks, kad cilvēki sasicis: "Nu ir miers un drošība!" (1.Tes. 5:3), varbūt no šīs pārtīcības kas atbirs arī izstumtajiem. Tāpat jāņem vērā, ka tie, kas zvēra zīmi būs pieņēmuši, tāpēc jau uzreiz nekļūs ļauni un necilvēcīgi morālā zinā. Varbūt to starpā būs arī tādi, kas atbalstīs kristīsus sava tīri cilvēciskā krietnuma vai arī kādu interešu dēļ. Taču mūžīgo dzīvību viņi ar to iemantot nevarēs, jo, kā liecina Raksti, pieņemtā zvēra zīme tos būs šķīrusi no Kristus. Protams, viss iepriekš sacītais par izdzīvošanas iespējām pēdējo vajāšanu laikos ir tikai vairāk vai mazāk hipotētiska iespēja, kuras daudziem varbūt nemaz nebūs. Tos Dievs būs izredzējis apliecināt savu tīcību ar asinīm un tā iemantot nevēstošu dzīvības vainagu. Uz to katram patiesam kristītim būtu jābūt gatavam vienmēr.

(Turpinājums nākamajā numurā.)